

pf
**Skála skipasmiðja
& handilsvirki**

SKÁLA
Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekanískur verkstaður
Elektrískar installatiónir
Skipstúgerð
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvörubúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

**HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
- TOSIÐ FYRST VIÐ**

faroe airways

SØRVÁGUR 103

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.
Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av
føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

KUFFERT

GÓÐ, BILIG og VØKUR

á goymslu.

Pf. Maria Poulsen & Co.,
tlf. 2000.

Rafiskaprisir

Ráfiskanevndin, sum sett er eftir lótingslóg nr. 16 frá
9. apríl 1964, hevur á fundi 20. júní í ár sett hesar minstu
prisir fyri fyrsta flokks blóðgaðan ráfisk kravdan við
høvdi frá vekt:

Kalvi	yvir 60 kg. kr. 3,75 fyri kg.
Kalvi	6—60 kg. kr. 4,10 fyri kg.
Kalvi	1—6 kg. kr. 2,50 fyri kg.
Kalvi	undir 1 kg. ongan pris.

Hesir prisir eru galdandi frá 20. júní í ár í hesum bygð-
um:

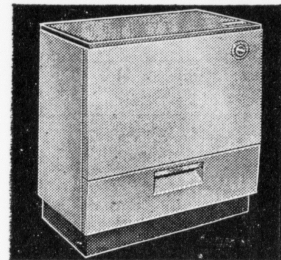
Klakksvík, Hvannasundi, Norðdepli, Lørvík, Fuglafirði,
Gøtu, Eiði, Skálafirði, Tórshavn, Vestmanna, Miðvági,
Sørvági, Tvøroyri og Vági.

Fyri tey avreiðingarpláss, sum eru ikki nevnd her, verð-
ur prisurin hin sami, sum í omanfyri nevndu bygðum við
frádrátti av flutningskostnaði til og frá avskipingahavn.

Tórshavn, 20. júní 1966

Ráfiskanevndin.

HESS-O-DAN
den
**varme-
rigtige
oliekamin**

- deilig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg fór yvir til faðir Doonan.
Hann hugdi upp, kendi meg
aftur og brosaði smáin.
»Hvussu gongst?« spurdi eg.

»Tygum skulu hava takk fyri
at tygum spyrja.« segði hann og
meinti tað. »Eg eri forharm-
aður. Vit fáa einki samband
við sjúkrahúsið. Umboðsmað-
urin ætlar at senda nakrar
manns niðan at bota aftur.«
Hann hugdi niðan ímóti fjall-
inum. »Eg vildi so fegin vita,
hvussu vorðið er haruppi.«

»Tað er eitt sindur av royki.«
segði eg. »Ein litil jarduarskjálti.
Tað man einki hava bílað teim-
um.«

»Eg vildi kortini fegin frætt
frá teimum.« segði hann.

Hann sat har í gestligu klæð-
um sínum. Tey vóru illa tiggi-
aði, og hann líka sum hóskaði
ikki har, hann sat. Eg spurdi
hann — og angraði tað beinan-
vegin: »Eg havi hoyrt at tað
triggir fuglarnir eru farnir á
flog.«

»Tað var min skuld«, svar-
aði hann.

»Tygum kundu einki gjørt til
at hildi teimum, sjálvt um teir
høvdu verið negldir fastir í
vágini. Teir vóru óviðflett-
ligir.«

Bilsin sá eg at hann var illur.
»Soleiðis eiga tygum ongan tíð
at tala um meðmenniskju tyg-
ara.« rópti hann. »Tað er altíð
okkurt gott í øllum. Min var
skuldin, tað var ræðuligt gjørt

av mær at lata teir tevja frælsið
og so at vænta, at teir skuldu
koma við aftur. Sjálvur deul-
in hevði ikki vilja leitt teir í
søvdorðnar freistingar.«

Hetta var einki at svara til,
so eg fór mín veg.

Táid eg tveir tímar seinni
gekk framvið, heyk hann fram-
vegis í sama stað og sólin steik-
ti hann, men hann bíðaði tolin
eftir, at umboðsmaðurin skuldi
koma við tíðindum frá teimum
í erva. Eg fór at fáa mær og
mistu ikki matarlystin av hes-
um, og síðani fór eg inn á gólvið
hjá rakaranum.

Og ta stuttu lötuna, eg dvöld
ist í rakistovuni, nærkaðist leik-
ur hótandi. Tað var sum at
áskodarnir knappliga skuldu
spæla við, og trinu inn á pallin,
hvor klárur við sínum parti í
leiki.

Rakarin Louis átti litla sterkt
angandi búð; har reykt so sterkt
sum gleðigenta, ið er klár til
arbeiðis eitt leygarkvöld. Tveir
vóru stólararnir — hann hevði
innfóddan hjálparmann — og
eg sat í øðrum og Aristide í
hinum, og hann mósnaði alla
tíðina. Eg lurtadi ikki mikið
eftir honum, men so nevndi
hann faðir Doonan og eg lurt-
aði nú væl eftir. Hesin Aristide
var sjónliga ovursintur, tað var
skilgitt, at faðir Doonan hevði
bíðið hann so bonliga um at
koyra seg niðan á fjallið so
hann kundi fáa vissu fyri, at

tey livu væl uppi á sjúkrahú-
sinum.

Louis var í ferð við at raka
mær og snaraði mær á eitt
sindur og butlaði gjøgnum
sápuskúmið: »Og hvat svaraðu
tygum.«

»Svaraði? Eg lat hann frætta
uppá gott franskt: Maður, tyg-
um eru vindandi galin. Vit eru
netupp komnir oman, hvat fan-
an skulu vit gera haruppi aftur
eina ferð aftrat?«

Eg hevði eitt sindur av sam-
vitskubiti táid eg hugsaði um
tann tigandi prestin, sum sat og
bíðaði í garðinum og eg segði:
»Hann er bangin um tey. Tað
kundi hent, at gamla gosið
ætlar nakað nú...«

»Tvætla«, segði Aristide. Tað
er bara sum illstint kerling —
ein skal bert venda sær burtur
og lata hana deila.«

»Jú vist havi eg hoyrt um
kventi, sum sorlaði høvðið á
manni meðni hann vendi sær
burtur. Ja lat okkum vóna tað.«

»Hasin faðir Doonan«, segði
Aristide kvattur, »hann er ikki
sum hann skal. Tað er helst
sólin, ið ger tað. Her kemur
hann til mín og sigur, sum tað
skuldi verið ein smátung, at eg
skal koyra hann niðan nú
seinnapartin. Sum eina mis-
kunnargerð. Og himinin fer at
lona mær tað aftur.«

Louis flenti. »Ongantið havi
eg sæð ein kekk uppá himma-
lin, sum banki mín skoytur
um.«

»Hvør hevur givið honum
rætt til at fáa meg at blotna?«

»Táid prestarnir royna at
bloyta meg«, segði Louis, »so

eri eg fyri tað mesta dulur.«

»Guðfrøði og handil kunnu
ikki hóva saman.«

»Ikki tí eg havi nakað at
finnast at guðroknir segði Lou-
is, »men eg hevði ikki klist ein
um biskoppi fyri einki.«

Men orðið »einki« mestsum
datt av um miðjuna. Eg lá
afturá í stólinum, og í tí sama
var tað, sum at eg fleyg. Tað
var so týðuligt at Louis hekk
stillur í luftini yvir mær, meðni
hann steðgaði knivinum sum lá
aftrat andlitinum. Tað var sum
at vit høvdu sett okkum upp
frammanfyri ljósmyndara. Eg
kendi anda hansara at kjálk-
anum. Eygu hansara stóðu tórn.
Eg visti ikki reiðiliga, hvat eg
skuldi óttast meira, áhaldandi
aldingarnar, ella knivinn. Langt
um leingi reisti Louis seg upp
frá mær. Hásur spurdi hann um
okkurt bytt. Eg lá hálvt í ørviti
og stardi inn í spegilin yvir av
mær; og so kom tað aftur og
speglismyndin kámaðist, sum at
spegilin brotnaði.

Tað skramlaði illa, tá ið
fløskurnar við teimum litadu
háreleksirunum duttu niður av
hyllunum. Og eg hoyrði brest-
ingar í luftini langt burtur.

Og so fór aftur at alda, rak-
ingarstólurin lætti sær á. Eg sá
aftur í gapandi holini í andlit-
um teirra Louis og Aristide í
spegilinum. Og so brotnaði
spegilin um tvørar og andlit
teirra byttu seg í helvt og eitt
glaspetti datt á gólvið og glint-
aði. Louis ótaðist og segði:
»Áje, spegil mín. Hvat er hetta
fyri nakað?«

Brestir hoyrdust aftur í luft-

ini, harðari enn um stáltog
brast og aftaná gelti eftir í.
Louis legði knivinn frá sær og
hugdi at spegilinum og eg reisti
meg upp hálvur dálkaður í
sápu sum ein annar fívil og
skundaði mær út.

Allastaðni frá komu fólk
tysjandi og gløddu niðaneftir.

Einki var at ivast í, hvagan
ljóðið kom. Eg var so skakaður
at eg fylgdi bara við hinum
oman til strandar uttan at
hugsu um at turka mær um and-
litið. Eimurin frá gosinum var
nú gránadar og lotið skræddi
skor í skýggið. Tað liktist eini
litlari atomsprenging. Tygum
hava óivað ser myndirnar av
hesum ræðuliga skýgginum,
sum likast hundalandi. Hesin
var sjálvandi ikki so stórur,
men eg óttaðist hann illa. Eg
stardi tað eg orkaði, og tó at
sólin gjørdi fortred, helt eg
einki vera at ivast í, at har nú
eisini kom grótreng uppur, ið
hvussu er var tað okkurt, ið
var tyngri enn øska og roykur.
Nú hoyrdist langt róp niðri í
gøtuni.

Gaston úr skeinkistovuni
rópti. Tey vøkru kúputu vind-
eyguni í stovuni tóku at springa
Mær við lið stóð Aristide,
hann tók í armin á mær. Hann
fekki ikki orðið upp. Eisini eg
var bangin, og kanska tað var tí
eg segði so forhánsliga við
hann: »Tað er netupp sum ill-
sinniskvendi, tú skal bert ven-
da sær við.« Eg bannaði innan-
tanna útyvir handa fanans mo-
torin. Hevði hann bert verið í
standi, kundu vit slept okkum
avstað í ein helvitis fart.

(Framhald)